

Земља НЕСПОКОЈА

У мировној мисији UNIFIL у Либану тренутно су ангажована 143 припадника Војске Србије. Њихов задатак је осматрање, праћење и одржавање прекида непријатељстава између Израела и Либана и нормализација животних услова, која се огледа у реализацији пројеката цивилно-војне сарадње и медицинској помоћи локалном становништву.

Пише Раденко МУТАВЏИЋ
Снимио Горан СТАНКОВИЋ

Од аеродрома у Бејруту до зоне операције мисије UNIFIL на југу Либана потребно је око два и по сата возње. Пuteви су асфалтирани и пролазе углавном кроз насељена места. И у овом делу уочљиве су велике разлике међу становништвом. Богатији слој гради велике луксузне куће, које су више знак престижа него потребе за становањем, јер у многе од њих власници долазе само повремено. У контрасту са тим луксузом је најнужнији шаторски смештај или учерице склепане од лима и картона, у којима живе избеглице из Сирије којих, како се процењује, у Либану има више од милион, а на југу земље око 120.000.

Док се возите, где год да погледате чини вам се да је камен. Назив Либан и потиче из арамејске речи *лабан*, што значи бело и асоцира на планински масив Либан, чији су врхови прекривени снегом, а паралелно с њим протежу се Антилибанске планине.

Улазак у зону операције мисије UNIFIL означава контролни пункт, после кога се на сва УН возила која се крећу унутар зоне ставља препознатљива плава заставица Уједињених нација. Зона операције простира се на либанској територији уз „Плаву линију“ према Израелу и њена ширина је 60 километара, а дубина варира од ужег појаса на истоку, до 40 километара на западном делу.

СЕКТОР „ИСТОК“

Припадници Војске Србије ангажовани су у оквиру шпанског контингента у сектору „Исток“. Налазе се у базама УН 7-2 и 9-66, где имају одличне услове за живот и рад.

Командант Националног контингента Војске Србије у мултинационалној операцији у Либану мајор Стеван Стефановић истиче добру сарадњу са мировњацима других држава, посебно са Шпанцима, што омогућава да се задатак мисије успешно извршава.

Припадници Војске Србије ангажовани су на штабним дужностима у команди мисије у граду Накура на обали мора, у команди сектора „Исток“ на обуци, обавештајним, оперативним, логистичким и пословима цивилно-војне сарадње, као и у команди шпанског батаљона.

Пешадијска чета у овој ротацији долази из 21. пешадијског батаљона Друге бригаде Копнене војске и броји 130 припадника. На недавно одржаној свечаности у бази УН 9-66, командант сектора „Исток“ бригадни генерал Андрес Чапа Видобро уручио је медаље припадницима српског контингента, истичући да је „почаствован што има

Мајор Стеван Стефановић,
командант контингента Војске Србије у UNIFIL-у

прилику да уручи медаље Уједињених нација тако добрим војницима као што су припадници Војске Србије“.

– У бази УН 7-2 „Мигуел де Сервантес“ ради пет штабних официра, пет официра из Елемента за подршку националног контингента и један вод пешадијске чете. Око 10 километара од базе налази се УН позиција 9-66 где је смештена команда пешадијске чете и два ватрена вода. У команди мисије у Накури су два наша штабна официра – објашњава распоред српских мировњака мајор Стефановић и додаје да постоји могућност да број припадника наше војске у Либану буде повећан додатним ангажовањем у оквиру италијанског контингента у сектору „Запад“.

База УН 7-2 „Мигуел де Сервантес“ једна је од најуређенијих у мировним мисијама. И клима је повољна јер на око 700 метара надморске висине лакше се подносе летње врућине и мање је влаге. У бази су изграђени спортски терени за фудбал, кошарку, одбојку... Популаран је „падел“, сличан тенису, а читаву базу опасује уређена стаза за трчање, која је ноћу осветљена. За спорт и рекреацију одваја се већи део слободног времена, тако да је, на пример, у вечерњим сатима тешко наћи слободну справу у иначе одлично опремљеној теретани.

Ресторан ради на бази самопослуживања и нуди солидан избор јела, воћа, колача, топлих и хладних напитака, пива и вина...

Ради се према устаљеном распореду који је прилично захтеван, али увек има довољно времена за одмор и слободне активности. У свим собама омогућен је брзи бежични интернет, тако да је комуникација са породицама и пријатељима редовна.

О здрављу брину лекари у кинеској болници нивоа 2, сличној нашој коју смо имали у мировној мисији у Чаду.

База 7-2 у сектору „Исток“, једна од најуређенијих у мировним мисијама УН

А да би све функционисало неопходна је електрична енергија. Базу напаја моћни генератор на дизел гориво, а то је и најчешћи начин снабдевања струјом у јужном Либану. На мало електричне мреже која постоји рестрикције су честе, тако да су генератори најсигурнији извор.

ЖИВОТ УЗ „ПЛАВУ ЛИНИЈУ“

Основни задатак пешадијске чете Војске Србије, како истиче командир мајор Горан Рогановић, јесте организовање и спровођење моторизованих патрола борбеним и теренским возилима. Притом се надгледа безбедносна ситуација уз „Плаву линију“ која дели Израел и Либан, где повремено долази до инцидената, али озбиљнијих, каже Рогановић, није било.

– Овде смо дошли 26. маја ове године, потпуно спремни, јер је иза нас било више од годину дана припреме, селекције, индивидуалне и колективне обуке и успешно савладане провере. Наши задаци проистичу из Резолуције 1701 Савета безбедности УН, а то су спречавање непријатељстава, помоћ Либанским оружаним снагама у изградњи безбедносног система, као и помоћ цивилним властима и локалном становништву. Из тога проистичу наши свакодневни задаци, патролирање и контрола територије, координација активности са локалним властима, а од облика помоћи становништву издвајам медицинску асистенцију коју врши лекар из нашег састава и до сада је прегледано више од хиљаду људи – објашњава мајор Рогановић.

Према његовим речима, главни безбедносни ризици су терористички ракетни напади са територије Либана на Израел, после којих следи обавезно узвраћање артиљеријских дејстава са израелске стране. Стална опасност је и

преливање сукоба из Сирије, као и нестабилност коју уноси присуство великог броја сиријских избеглица и проблеми који долазе због њиховог тешког социјалног положаја и потенцијалних опасности по здравље људи.

Опасност вреба и на путу јер у Либану многи возе без положеног возачког испита и возачке дозволе, а непоштовање саобраћајних прописа је учестала појава.

Мајор Горан Рогановић, командир пешадијске чете

У патролу иде осам лица, у два возила, борбеном и теренском. Са патролом смо прошли читаву линију осматрања, до осматрачке тачке изнад реке Вазани, где „Плава линија“ пролази средином тока. Вођа патроле заставник Драгиша Милетић, командир одељења, каже да лети проблеме праве туристи који бораве у одмаралишту поред саме реке и из знатижеље прелазе на другу обалу. Такве недозвољене прелазе чине понекад и чобани са стадима оваца, што провоцира израелску страну која будно мотри на такорећи сваки педаљ линије раздвајања и одмах реагује. Но, све је то далеко, наглашава Милетић, од оних озбиљних повреда правила понашања каквих је било и у којима је било и жртава, али је ситуација увек напета.

Један од већих проблема је повремени покушај са либанске стране да се, коришћењем грађевинских машина, мења ток реке Вазани, а самим тим помера и линија раздвајања, на шта израелска страна увек реагује и настоји да „Плава линија“ остане где јесте.

Један од задатака мисије је обележавање раздвајања израелске и либанске територије посебним ознакама, за које се користе офарбана бурад на металним шипкама, са стабилним бетонским постољем. Идеја је да линија која спаја такве постављене ознаке буде и линија разграничења. Иако је доста на томе урађено, за обележавање је преостао велики део територије.

ПОУЗДАНИ ПАРТНЕРИ

Оцењујући сарадњу са припадницима српске војске, командант шпанског батаљона потпуковник Карлос Мендоза рекао нам је да у српским мировњацима имају поуздане партнере у извршењу мандата мировне мисије, да су обучени у складу са највишим стандардима и способни за извршење најтежих задатака. Због тога уживају велико поверење пре свега шпанских војника, затим припадника других контингената у сектору „Исток“, а такође и локалног становништва.

Тренутну ситуацију оцењује као мирнију, после рата у Гази. Конфликти су присутни на северу и преливају се из Сирије и Ирака. А на овим просторима, наглашава потпуковник Мендоза, мировне снаге Уједињених нација успешно одржавају стабилност, у чему имају снажну подршку локалног становништва које цени тај допринос и све оно што Уједињене нације чине на економском опоравку југа земље.

Израелци су на великом делу линије раздвајања поставили заштитну ограду и то на посебан начин. Уз обележену „Плаву линију“, према израелској страни, поставља се минско поље, онда техничка ограда, а уз њу пут који је пола уређен, а пола не, и онда опет ограда. Такву ограду видели смо на многим местима идући дуж линије раздвајања, али где је терен мање приступачан, као што је део тока реке Вазани који смо обишли, таква ограда није постављена и ту су могућа кршења која помињу наши саговорници из патроле.

Припадници чете су у патроли свакодневно, према распореду, а дневно пређу око 40 километара у једном правцу. Разводник Јелена Аксентијевић, стрелац, свакодневно је ангажована на задацима дуж „Плаве линије“. Није јој тешко јер је желела да буде професионални војник,

да се суочи са изазовима. Ово искуство из Либана значиће јој, каже, и у професионалном смислу, али и као прилика да упозна једну нову културу, народ и његове обичаје.

СИРОМАШНИ ЈУГ

Суочавање са свакодневним животом у јужном Либану је пуно изненађења. Држава овде такоређи не функционише, а ситуацију под контролом држи Хезболах. Није то живот налик оном на који смо навикли, у коме функционишу здравство, школство... Села су раштркана по падинама брда, мало има обрадивог земљишта на коме се углавном гаји кромпир, парадајз, а од воћа преовладавају маслине, од оних старих и више од хиљаду година, до тек засађених. У селима нема много трговинских радњи, али основна роба је доступна.

Све је то овде на југу још слабије развијено у односу на богатији север, али је Либан већ деценијама далеко од оног Либана пре грађанског рата 1975. године, када су Бејрут поредили са Паризом, а привредни и културни живот био знатно изнад арапског просека. Али дугогодишњи грађански рат, одсуство функционисања државе, стални сукоби зарађених милиција, националне и верске разлике, све је то утицало на сиромашење земље. Близина Израела на југу Либана, сукоби и бомбардовања, нарочито су погодили овај део земље, који се и у затишјима спорије опоравља. А већ пар година на Либан, посебно његов северни део, али и на јужни, прелива се криза из Сирије, долазе избеглице, склањају се побуњеници, а сунитски екстремисти на северу изазивају бројне инциденте са честим жртвама.

Та стална неизвесност и потенцијална ескалација сукоба чини припаднике мировне мисије опрезним и веома

ЛИБАН

Званични назив Либана је Либанска Република. Граничи се са Сиријом на северу и истоку и Израелом на југу, а према западу је оивичен Средоземним морем. Обала је дуга 225 километара.

На застави Либана приказано је дрво кедра у зеленој боји на белој позадини, и два хоризонталним црвеним линијама, на врху и дну заставе.

Површина земље је 10.452 квадратна километра, а број становника близу пет милиона.

Становништво чине муслимани (шиити и сунити), хришћани (православци, римокатолици, маронити, Асиријанци, Копти) и друге мањине (Друзи и Алавити). Процењује се да је тренутно у Либану око 200.000 палестинских избеглица.

ВОЈСКА СРБИЈЕ У МИСИЈИ UNIFIL

Мултинационална операција Уједињених нација у Републици Либан — UNIFIL, успостављена је резолуцијом Савета безбедности Уједињених нација 425 и 426 из 1978. године и 1701 из 2006. године.

Припадници Војске Србије отпочели су учешће у UNIFIL-у у децембру 2010. године, у оквиру шпанског контингента, са пет штабних официра у команди сектора „Исток“ и једним штабним официром у команди шпанског батаљона. Крајем 2012. године додатно је ангажовано 36 припадника пешадијског вода и пет чланова Елемента националне подршке, а у марту 2013. године још два официра на штабним дужностима у команди мисије.

У новембру 2013. године, у UNIFIL је упућена прва пешадијска чета, из састава 31. пешадијског батаљона из Зајечара и 39. логистичког батаљона Треће бригаде из Ниша, а у мају ове године друга. Првих дана децембра уследиће нова ротација ове највеће јединице коју Војска Србије упућује у мултинационалне операције.

посвећеним контроли ситуације. И живот наших припадника у бази 9-66, током шест месеци колико траје једна ротација, протиче у знаку извршења задатка.

Десетар Вељко Вилимоновић у мисији у Либану је стрелац и уједно возач борбеног оклопног возила. Био је и у мисији на Кипру и истиче да свако учешће обогати новим искуством и унапређењем рада током сарадње у мултинационалном окружењу.

– Желим посебно да нагласим да су наше колеге из претходних ротација оставиле одличан утисак на локално становништво, које ни ми нећемо да кваримо. Срећемо се са њима свакодневно током патролирања и видимо да нас прихватају. Они цене то што чувамо мир овде, а задовољни су и што им помажемо на разне начине, како је то мисија регулисала.

Припадници чете не жале се ни на услове живота у бази.

– Иако је летос температура прелазила четрдесет степени добро смо то подносили. Возила су климатизо-

вана и кад идемо на задатак унутра је пријатно. А у слободно време гледамо наше телевизијске програме преко сателита, играмо стони тенис, одемо у теретану. Храна је разноврсна и има је довољно, тако да не верујем да ћете од некога од нас чути да се жали. Носталгија једино чини своје, али ту је скајп, па се све лакше подноси – каже десетар Милоје Кутлачић, заменик командира одељења.

Али нису сви задаци на терену. Разводник Ивана Јаквљевић је радио-оператер и једна је од пет девојака у српском контингенту. Она радно ангажовање проводи у бази, а њен задатак је да прати радио-саобраћај одељења у простору и да о свим битним догађајима извести вођу смене Оперативног центра или командира чете. Преноси њихова наређења патролама на терену и води станични дневник о свим битним догађајима.

– Ангажована сам 12 сати што захтева концентрацију и пажљиво праћење ситуације. Смењujem се са још двоји-

ПУСТОШИ РАТОВА

Земља некадашње феничанске културе и савремене оријентације према европским узорима, која је средином прошлог века бележила просеке друштвене и економске развијености знатно изнад арапског просека, уназађена је ратовима и сукобима који трају од почетка либанског грађанског рата 1975. године и, уз повремена смиривања, ево до данас.

Корен сукоба је у конфликтима и политичким компромисима после дуге Отоманске окупације и француског надзора над територијама данашњег Либана. Обележен је хришћанско-муслиманским разликама и борбом за доминацију над политичким животом земље, а мешања Сирије, Израела и присуство палестинских избеглица после израелско-арапског рата 1948. и Палестинске ослободилачке организације и нових палестинских избеглица чији број је достигао 300.000 после рата 1967. године, додатно су компликовали ионако сложену ситуацију.

Заоштравање кризе кулминирало је 1975. године грађанским ратом који је окончан тек 1990. године. У том дугом периоду највише је страдао јужни Либан, где је и било највише палестинских избеглица, а ту је и почетно жариште сукоба. Сукобљене стране били су хришћани, који су до рата имали доминацију у политичком животу Либана, затим палестинске избеглице, сунитски муслимани и Друзи.

Повод за почетак рата био је напад на једну цркву у Бејруту, а одговор хришћанских фалангиста био је масакр Палестинаца. Настављене су борбе Палестинске ослободилачке организације и либанских муслимана са либанском војском, а држава је губила контролу над територијом која је подељена на територије под контролом хришћанских милиција, милиција сунитских и шиитских муслимана, Друза и палестинских герилаца.

Осмајрачница у бази 9-66 где је смештена ђешадијска чета Војске Србије

Оперативни центар команде сектора „Исток“

цом колега, тако да има времена за одмор – каже Ивана, која је за ову дужност завршила потребну обуку и нема проблема у послу.

ШТАБНИ ПОСЛОВИ

Официри Војске Србије ангажовани су у мисији UNIFIL на штабним дужностима у команди мисије у Накури и командама сектора „Исток“ и шпанског батаљона у бази 7-2 „Мигуел де Сервантес“ .

Мајор Стеван Стефановић, поред дужности команданта Националног контингента Војске Србије у мисији, ради и у штабу команде „Исток“ и његова основна оцена је да је сарадња и у командама и на терену са припадницима контингента из бројних земаља веома добра.

– Добра сарадња основ је за упућивање захтева да Војска Србије повећа своје учешће у мисији у Либану, слање додатних снага које би биле ангажоване у сектору Запад у оквиру италијанског контингента – истиче мајор Стефановић.

У команди мисије UNIFIL у Накури, на обали мора, ангажована су два српска официра. Мајор пилот Синиша Ву-

У јуну 1976. у либански рат умешала се Сирија са 40.000 војника, остајући ту све до коначног повлачења 2005. године.

У рат се 1978. умешао и Израел, изазван сталним нападима палестинских герилаца на југу Либана. У операцији „Литани“ израелских Одбрамбених снага у марту 1978. уништене су палестинске базе на југу Либана, а сукоби су заустављени резолуцијама 425 и 426 Савета безбедности Уједињених нација, којима је захтевано повлачење израелских и упућивање мировних снага, које би надгледале мир у јужном Либану. Израел се повукао и предао контролу јужног дела земље хришћанској групи – произраелској Армији Јужног Либана.

На сталне провокације ракетирањем и артиљеријом Палестинске ослободилачке организације (ПЛО) са територије Либана, Израел је одговорио новим нападом на Либан 1982. године са намером да уништи ПЛО и у походу је стигао све до главног града Бејрута.

Сукоби су поново заустављени захваљујући међународном посредовању, које је изазвало бројне терористичке нападе, као што је бомбардовање америчке амбасаде у Бејруту и касније бомбардовање америчких војних објеката. Из тих сукоба рађа се Хезболах, нова политичко-војна формација која до данас има снажан утицај, а доминантна је у јужном Либану.

У овом рату Израел је изгубио више од хиљаду војника. Повукао је своје трупе на југ Либана, где су остале све до 2000. године.

Окончање либанског грађанског рата уследило је тек 1990. године, а основ новог крхког мира био је нови Устав који су у саудијском граду Таифу донели чланови старог либанског парламента, који су представљали све етничке и верске заједнице. Њиме се предвиђају већа политичка пра-

ва већинског муслиманског становништва, чиме је окончана хришћанска доминација. Процењује се да је током 15 година трајања рата погинуло више од 100.000 људи, а исто толико је доживело рањавање и повреде са трајним физичким последицама.

Деведесете године обележене су привредном и политичком стабилизацијом, страним инвестицијама и порастом туризма.

Нови либански рат избио је у јулу 2006. године, а повод је упад Хезболаха на север Израела, убијање осам израелских војника и отмица двојице, уз захтев Израелу да их замени за заробљене палестинске затворенике. Израел је одговорио у року од пар сати, нападом на Либан и жестоком бомбардовањем путева, мостова, енергетских постројења, ТВ станица, упоришта Хезболаха међу којима и куће вође организације Хасана Насралаха. Бомбардовања су настављена са обе стране, уз жртве и у Либану и у Израелу.

Припадници мисије UNIFIL били су малобројни да би могли спречити сукоб, али су уложили велике хуманитарне напоре и пружили медицинску помоћ. Током интензивних борби у јулу и августу живот је изгубило пет припадника мисије, а 16 је повређено.

И овога пута реаговао је Савет безбедности Уједињених нација, усвајањем Резолуције 1701 и значајним проширењем снаге и овлашћења UNIFIL-а. Број припадника мисије повећан је до 15.000, а већ у септембру, рекордном брзином у односу на дотадашње распоређивање мировних мисија, у јужни Либан стигли су припадници батаљона из Француске, Италије и Шпаније.

У зони одговорности UNIFIL-а у јужном Либану успостављено је ново војно и безбедносно окружење, у коме „плави шлемови“ и данас раде, чувајући мир коме извесност није осигурана.

ковић задужен је за праћење повреда ваздушног простора, а капетан Иван Ђелић ради у логистици, на контроли наоружања и опреме које земље учеснице користе у мисији.

– Повреде ваздушног простора борбеним авионима, хеликоптерима и беспилотним летелицама врши углавном Израел, који то и не крије и правда их безбедносним разлозима. Од података које добијамо са радара на копну и на бродовима стварамо слику дневног повређивања ваздушног простора, на основу којих се раде и седмични и месечни извештаји. Вршимо и потврђивање повреда ваздушног простора које од нас траже Либанске оружане снаге, које служе влади Либана за изражавање протеста у Уједињеним нацијама против Израела због оваквих поступака – објашњава свој задатак мајор Вуковић.

Мајор Бојан Кузмановић један је од пет српских официра у команди сектора „Исток“ и ради на обавештајним пословима.

– Најпре бих истакао значај мултинационалног окружења за стицање нових искустава и унапређење нашег рада на основу тог искуства. Тако да наши официри који долазе у мисију, после захтевним припрема пред пола-

зак и током седмодневне примопредаје дужности у мисији, спремни долазе на своја радна места и немају потешкоћа током извршавања задатака. Зато смо овде добро прихваћени, наш рад се цени и осећамо извесну дозу захвалности за тако квалитетан рад. Највише сарађујемо са официрима из Шпаније, Индије и Непала. Ако бих указао на нешто што понекад представља тешкоћу,

СНАГА ЗА МИР

Команда мисије UNIFIL смештена је у граду Накура. Заправо, највећи део града заузима пространи комплекс мисије, уз саму обалу мора. На ободу, уз брдо, дижу се куће и стамбене зграде са трговинским радњама, али најживље је у комплексу мисије где живи и ради пар хиљада људи са свих страна света.

Званични подаци кажу да је тренутно у мисији ангажовано 10.226 војника, 279 цивилних службеника и 603 цивила из локалне средине, а долазе из чак 38 земаља. Њихове заставе вијоре се на јарболима поред зграде команданта мисије италијанског генерал мајора Лучијана

Портолана, уз заставе Уједињених нација и Либана, а међу њима је и тробојка Србије.

Имали смо веома срдчан сусрет са портпаролом мисије Андреом Тенентијем, који подсећа да су Привремене снаге УН у Либану (UNIFIL) још од 1978. године, али су тек 2006. ојачане и додељене су им нове надлежности, тако да сада представљају снагу која може да одржи мир између реке Литани и демаркационе „Плаве линије“ према Израелу.

– Српски контингент показује високу професионалност. Чујемо само најбоље о њиховом раду у сектору „Исток“, а нарочито када су у питању активности цивилно-војне сарадње – похваљује наше мировњаке портпарол Тененти.

На питање о тренутној ситуацији одговара проценом да је мирна и стабилна, али да се не смеју занемарити околности ван оквира UNIFIL-а.

– Добро је што су обе стране, либанска војска и израелске Одбрамбене снаге, посвећене сузбијању непријатељстава, а мере које предузима UNIFIL значајно томе доприносе. Тространи састанци су једини али делотворан механизам изградње поверења који мисија користи, где обе стране седе за једним столом са представницима UNIFIL-а и покушавају да пронађу решење проблема у вези са имплементацијом Резолуције 1701 и потешкоћа унутар наше зоне одговорности – каже Андреа Тененти и изражава захвалност што свему томе запажен допринос даје Војска Србије, која од 2010. својим професионализмом доприноси ефикасности мисије, заједно са војницима и цивилима осталих земаља.

то је различит ниво познавања енглеског језика, посебно изговор, али наши официри с тим немају проблем – каже Кузмановић.

Мајор Драган Николић у команди сектора „Исток“ ради на пословима цивилно-војне сарадње.

– Цивилно-војна сарадња, као садржај свих савремених операција, има важно место и у мисији у Либану. Овде има три основне функције, успостављање и одржа-

СРПСКИ У ДЕРМИМАСУ

У пратњи капетана Далибора Савкова, који је у оквиру цивилно-војне сарадње остварио бројне контакте са представницима локалних власти, били смо гости председника општине Дермимас, Валида Хазбанија. Дочекао нас је, после недељне литургије у оближњој православној цркви, у згради општине у центру насеља, типично медитеранског, са уским улицама између кућа од камена.

– Обављам ову функцију око две године, а у овој згради смо од 2010. Тада нисам био председник, јер је председнички мандат подељен на два градоначелника, где сваки обавља дужност три године – објашњава председник Хазбани.

– Ово насеље датира из давних времена, што се види по остацима темеља из далеког периода. Живот људи у Дермимасу зависи од пољопривреде која се заснива на гајењу маслина. Имамо

око 130.000 стабала маслина, а више од 20.000 стабала стара су хиљаду и више година. Али, живот људи зависи и од помоћи UNIFIL-а, који овде обезбеђује наш колико толико миран живот, заједно са либанском војском. Захвални смо војницима из Србије на помоћи, а још су нам дражи јер смо исте вере и заједно се молимо у нашој цркви. Иначе у Дермимасу имамо становнике пет вероисповести – наводи председник Хазбани уз напомену да сви живе у слози.

Посебну захвалност упућује за медицинску бригу коју им сваке друге недеље указује др Стеван Јовановић, а шпански контингент сваке суботе држи часове шпанског језика у селу.

– Можда ћемо једног дана почети да учимо и српски, уз помоћ пријатеља из Србије – каже уз поздрав нашем народу председник Валид Хазбани.

вање цивилно-војних веза и подршку како цивилним властима тако и снагама мисије. Конкретно радим на пројектима UNIFIL-а и издвојио бих пројекте подршке локалним самоуправама, цивилном становништву у остваривању неких основних животних потреба и пројекте побољшања инфраструктуре и зони одговорности сектора „Исток“. Тренутно имамо пет пројеката у разним фазама реализације, а два су на одобрењу у команди мисије. Радимо на побољшању путне инфраструктуре по селима, обезбеђењу воде која је овде такоређи драгоцен, затим ширењу мреже генератора јер је то најсигурнији начин снабдевања електричном енергијом у овом делу земље због оскудне електричне мреже и честих рестрикција струје, а ускоро треба да почне опремање диспанзера у једном селу – наводи мајор Николић само део онога што Уједињене нације предузимају на ревитализацији животних услова у јужном Либану.

Капетан Никола Перић ради у Оперативном центру сектора Исток и његов задатак је да прима информације са терена од потчињених јединица и да те информације прослеђује команди мисије у Накури.

– За мене као вођу смене у Оперативном центру важан је тимски рад са официрима у смени који долазе из других контингената. Али наш рад смо ухотали и током 24 часа, колико траје смена, све функционише како је и прописано – задовољно истиче капетан Перић.

Непосредни контакт Оперативни центар има са Тактичким оперативним центром команде шпанског батаљона, у коме је и шест припадника српског контингента, два официра и четири војника који раде као радио-оператери.

Мајор Игор Кочовић наводи да је задатак тима за везу оперативно дежурство у Центру, заједно са шпанским колегама.

– У Тактичко-оперативном центру укупно је 14 лица, а сарадња са шпанским колегама је више него добра. И они и команда батаљона задовољни су нашим радом, а ми се трудимо да оправдамо то поверење – каже Кочовић.

У смени смо затекли и десетара Илију Вељовића, радио-оператера у тиму за везу који каже да је преподневни рад лакши јер информације од јединица са терена вишим инстанцама прослеђује командир Тактичко-оперативног центра, док у поподневној и ноћној смени ту обавезу преузимају радио-оператери и дежурни официри, што подразумева да се информације приме, обраде и на тачном енглеском језику проследе вишој команди.

Мајор Славиша Фишић

Радионица Елементи за подршку националном контингенту Војске Србије

ЛОГИСТИЧКА ПОДРШКА

Без логистике се не може, а то питање за наш контингент у сектору „Исток“ решава Елемент националне подршке, коме је на челу мајор Славиша Фишић.

– Наш задатак је да пружимо пуну подршку српском контингенту у UNIFIL-у. Најважнија је наравно подршка

људству и одржавање технике. Нова погодност је што је омогућено обезбеђење услуга и добара у зони операције, тако да је подигнут ниво одржавање технике и олакшано одржавање возила у исправном стању – каже мајор Фишић.

Наши припадници користе 13 оклопних борбених возила, 14 „пухова“ и пет возила „ТАМ“. Радионица је допремљена из Србије, али ако нешто затреба, на пример од алата, на располагању су и ресурси мисије.

– Знак поверења је што наши људи својом стручношћу помажу у одржавању технике шпанског и других кон-

ТЛО ИСУСОВИХ КОРАКА

На југу Либана православна црква има приличан број верника и то такође доприноси бољем разумевању и прихватању припадника Војске Србије. Недељом су често заједно на литургији у оближњем селу Дермимас. Било је заиста необично слушати литургију на арапском језику, а снажан утисак оставила је и посета православној манастиру у селу. Првобитно здање подигнуто још у 15. веку срушено је у израелском бомбардовању 2006. године, али је сада манастир обновљен и врши своју православну мисију.

Свештеник Салим Асад са својом породицом био је љубазан домаћин и са великом љубављу говорио је о очувању православља на овом тлу по којем је, како каже, и Исус ходао.

– Историја се понавља, рекао бих. Током Другог светског рата, овде су се борили и грчки и руски војници. Посећивали су нашу цркву Архангела Михаила и поклонили су иконе нашој парохији. Сада имамо ту срећу да видимо вас, Србе, овде, иако се срећемо у овим тешким, скоро ратним околностима. Господ вас благословио за вашу помоћ. Ми смо народ исте вере, у истој цркви. У име овог манастира поздрављам цео српски народ, српску војску и Његову светост патријарха српског Иринеја. А посебно задовољство изражавам због посете министра одбране Братислава Гашића и начелника Генералштаба генерала Љубише Диковића – поручује отац Салим.

На питање када ће овде доћи мир, отац Салим каже да то неће бити скоро, све док људи, једни у другима, не виде пријатеље и могућност да могу заједно да живе, у поштова-

њу и заједничком стварању услова за бољи живот будућих генерација. Док смо разговарали о улози религија у том помирењу, обилазећи обновљено предивно манастирско здање, показао је на суседном брду, преко реке, замак Буфор, који су подигли још крсташи у Средњем веку, када су из Европе долазили да ратују против муслимана. Ра-

дује се његовој обнови, после рушења у израелском бомбардовању када је уништен и манастир, али напомиње да радови споро напредују. Баш као што споро напредује помирење на овим просторима, јер су верске и националне разлике велике, а ситуацију компликује и умешаност светских интереса. Упркос свему, верује у лепшу будућност Либана и бољи живот за свог сина Николу, који се школује и остаје у земљи да буде део оних снага који желе да врате мир и спокој.

На расстанку, отац Салим каже да су Срби увек добродошли.

– Ово је и ваш дом, овде сте међу својом породицом. Из Христове земље шаљем поздраве Србији, земљи народа Светог Саве.

тингената. Пет припадника овог састава, поред одржавања технике, раде и на помоћи људству ако су у питању лечење, одлазак кући из оправданих разлога, исплата финансијских припадности и слично – додаје мајор Фишић, који уз редовне обавезе налази времена за тренинге и учествовање на такмичењима у трчању на дуге стазе.

Приликом посете радионици, која се налази у оквиру логистике сектора „Исток“, уверили смо се у добру опремљеност и могућности за поуздано одржавање возила.

Командир вода за подршку капетан Велибор Милић каже да се у радионици успешно обављају сви, стручно речено, превентивни и корективни захвати на одржавању возила, тако да су наши припадници с те стране потпуно безбедни када иду на извршење задатака.

МЕДИЦИНСКА ПОМОЋ

Важан задатак је медицинска помоћ становништву, за шта је задужен лекар др Стеван Јовановић. Често је у околним селима, где га мештани радо дочекују и у њему виде, како нам је рекла избеглица из Ирака Зина Бутрос, сами „Божји дар“, јер на том простору нема организоване медицинске службе и присуство лекара је права реткост. Зато је др Јовановић добродошао где год да се појави. Лечи, саветује, помаже, дели лекове, онда дође поново у контролу, и тако свих ових скоро шест месеци.

– Нисам се уморио јер ме захвалност људи овде охрабрује у уверењу да треба увек помоћи, а то ми и лекарска етика налаже – прича нам др Јовановић на почетку заказане посете селу Дермимас, у коме га у центру села чека више десетина мушкараца, жена и деце, да потраже лек за своју бољку.

Капетан др Стеван Јовановић прегледа пацијентке у селу Дермимас

– Овде имамо шаролико становништво, православце, суните, шиите, мароните, католике, избеглице из других држава, али нас сви прихватају и обраћају се за помоћ. Људи су овде прилично здрави, тако да почетна терапија буде довољна, али ако треба онда иду на додатне прегледе код специјалиста у приватне ординације, јер нема организоване здравствене службе – објашњава др Јовановић.

Здравствена асистенција је важан део цивилно-војне сарадње, наглашава капетан Далибор Савков, који је на челу тима за овај вид односа са органима локалне самоуправе, верским лидерима и локалним становништвом.

– Сваком аспекту нашег рада посвећујемо пуну пажњу, али управо нам медицинска помоћ коју организовано спроводимо у селима, доноси углед у народу који је, могу слободно рећи, већи него што га имају припадници осталих контингената у мисији – каже Савков. ■

